

den i Sygekasseinspektørens Udkast til Bekendtgørelse foreslaaede, hvorefter der „for Personer udenfor Arbejderklassen“ fastsættes Indtægtsgrænser, der kun kan fraviges, naar der foreligger særlige Omstændigheder, der taler herfor. Mindretallet finder det lidet heldigt, at der i en Sygekasse kan fremkomme det Forhold, at faglærte Lønarbejdere med en aarlig Indtægt paa 1,400—1,600 Kr. har Ret til Statstilskud, medens den mindre Haandværker, handlende eller Jordbruger med 900—1,300 Kr., saafremt han vil bevare sin Ret som nydende Medlem, maa udrede forhøjet Præmie til Sygekassen. Ved det som Nr. 1 stillede Ændringsforslag er der ved Bemærkningen om, at en af de Omstændigheder, hvortil der ved Afgørelsen af, hvorvidt vedkommende skal have Ret til Statstilskud, skal tages Hensyn, er Indtægtens *Art og Varighed*, særlig tænkt paa de noget mindre sikre økonomiske Kaar, hvorunder en Del, særlig af de lavere lønnede, egentlige Lønarbejdere lever. En yderligere Begunstigelse af deres Stilling med Hensyn til Retten til Statstilskud er formentlig ikke nødvendig eller ønskelig. Ogsaa indenfor Lønarbejdernes egen Kreds vil Bestemmelser i Bekendtgørelsen, som de af Ministeren og Sygekasseinspektøren i de fornævnte Skrivelser omhandlede, virke uheldigt. Der vil herefter kræves *to* Betingelser opfyldte, inden det kan forlanges, at den paagældende Arbejder betaler Præmien uden Statstilskud, nemlig *baade* en varig Gennemsnitsindtægt, der er ikke uvæsentlig *over* Maksimumsindtægten indenfor Faget, og at vedkommende tillige derved er kommet op over, hvad det store Flertal af Lønarbejderne har i aarlig Indtægt. I de mindre vellønnede Virksomheder vil en Lønarbejder lettere komme ind under *begge* Betingelserne end i de relativt højt lønnede Fag, hvor en Arbejder kan have en Indtægt, der er betydelig over, hvad det store Flertal af Lønarbejdere tjener uden derfor at have opnaaet en varig Gennemsnitsindtægt, der i ikke uvæsentlig Grad overstiger den normale Maksimumsindtægt indenfor Faget.

Mindretallet finder derfor, som allerede nævnt, at det vil være langt at foretrække, at Rigsdagen ved sin Afstemning over Lovforslaget fastsætter, hvilke Principper der skal være de afgørende ved Bestemmelsen af, hvem der kan medtages ved Beregningen af Statstilskudet. Og naar Rigsdagen ifølge Ændringsforslag Nr. 22 hvert femte Aar faar Lejlighed til at tage Beslutning om, hvilke Forandringer der, under Hensyn til Konjunkturer og Lønforhold m. v., maatte være paakrævet i de omhandlede Regler, ses der ikke at kunne opstaa nogen Vanskelighed for Sygekassernes fortsatte rolige Trivsel og Udvikling.

Skønt Mindretallet saaledes maa hævde, at det her fremhævede Standpunkt er det principielt rigtige, har man dog, for om muligt at opnaa Enighed i Udvalget, erklæret sig villig til subsidiært at tiltræde Forslag gaaende ud paa, at de oftnævnte, for fem Aar ad Gangen fastsatte Regler for Optagelse i Sygekasserne og for Ret til Statstilskud til Præmierne fastsættes ved Bekendtgørelse af Ministeren, udarbejdet efter Forhandling med et af Rigsdagen i den Anledning valgt Udvalg, for hvilket Udvalg en Erklæring fra Sygekassenævnet skulde foreligge, inden det tog Stilling til Sagen. Mindretallet gaar nemlig ud fra, at Ministeren i saa Tilfælde, i hvert Fald i Hovedsagen, vil følge dette Udvalgs Indstilling; og har Rigsdagen gennem Lovforslagets Vedtagelse overdraget til et af denne valgt Udvalg at fremsætte for Ministeren de Opfattelser, der om Spørgsmaalet maatte findes indenfor de forskellige Grupper, vilde der ikke kunne rejses større Betænkeligheder ved en saadan Ordning. Derimod kan Mindretallet ikke finde det rigtigt, som foreslaaet i Lovforslagets § 6, 3die Stykke, at lade Sygekassenævnet være direkte medvirkende ved Bekendtgørelsens Udarbejdelse. Man har saa meget mindre fundet dette tilraadeligt, som de i Bekendtgørelsen indeholdte Regler og Grundprincipper efter Bestemmelser i vor nugældende sociale Lovgivning ogsaa vil blive afgørende med